

betingelsesløse Foranstaltninger, vi har truffet hidtil. Man maa, som jeg allerede har nævnt, indrømme, at de to Industrier, som var inde under Importreguleringen, endnu er saaledes inde under Krisens Tegn, at man ikke uden videre pr. 1. April kan sige, at nu maa det høre op, nu er de klar til at optage den Konkurrence, til at tage imod de Masser af færdige Varer, som kan blive kastet ind over Landet. Der maa en Overgangstid til, for at de kan faa Lejlighed til at konsolidere sig, saaledes at de kan optage Konkurrencen med Udlandet.

Jeg kan ganske slutte mig til, hvad den højtærede Finansminister udtalte, da han ved Fremsættelsen gjorde Rede for Lovforslagets 1ste Stykke, der omhandler Tobakken, ligesom jeg kan slutte mig til de enkelte Bestemmelser herom, idet vi maa indrømme, at Tobak og Cigarer ikke er absolutte Nødvendighedsartikler, det er, hvad man kan kalde Luksusartikler, og derfor kan der tillades — ogsaa i Henhold til, hvad vi tidligere har gjort — en ret stærk Beskatning af disse Ting. Nu er der endda føjet den Bestemmelse til, at Priserne ikke maa stige paa Grund af denne Beskyttelse.

Om Fodtøjet kan man ikke saaledes som om Tobakken og Cigarerne sige, at det er Luksusartikler. For Fodtøj etableres der i Tiden fra 1. April til 1. Juli et Kriseværn, en Beskyttelse, som svarer til 2 Kr. 50 Ø. for et Par almindelige Støvler. De Betingelser, der sættes for, at dette Værn kan fortsættes, sætter jeg overordentlig stor Pris paa. Det foreslaas, at Beskyttelsen kan fortsættes i samme Højde fra 1. Juli til 1. November, hvorefter den gaar ned til 54 Ø. for et Par Støvler i Tiden indtil 1. Juli 1925; men der er hertil knyttet nogle Betingelser, som man maa være meget tilfreds med: for det første, at Varerne ikke maa stige i Pris paa Grund af denne Beskyttelse, men kun paa Grund af andre Forhold, f. Eks. en paaviselig Stigning i Priserne paa Raamaterialer, Arbejdsløn eller andre Driftsudgifter — en Betingelse, jeg mener, man maa sætte Pris paa, og som vi jo ogsaa har haft under Importreguleringen —, for det andet, at der ikke maa udbetales Tantieme eller anden Ydelse til Direktion og Bestyrelse i de paagældende Regnskabsaar. Altsaa, man kan selv vælge: vil man nyde godt af dette Kriseværn, maa man ikke give disse Ydelser, som jo under Krigen ikke altid viste sig at være af det gode — og endelig, at der ikke maa gives Aktionærerne større Udbytte end en Procentsats, der ligger 2 pCt. under Nationalbankens laveste Diskonto. Dette er et Krav,

som man er berettiget til at stille til Kapitalen, naar den kommer og kræver Hjælp fra det offentlige. Det staar for mig som et absolut Fremskridt, at det nu bestemmes, at hvis man vil nyde godt af ekstraordinære Foranstaltninger paa Grund af Krisevanskeligheder, maa man selv yde sit Bidrag, selv gaa ind under saadanne Vilkaar, at man kan se, der lides et Afsavn, bringes et Offer fra Kapitalens Side.

Det samme gælder med Hensyn til Arbejderne. Man siger — udtrykt i faa Ord — til dem: For den samme Pris, naar Dyrtiden er taget i Betragtning, maa I frembringe den samme Produktion, som I gjorde før Krigen. Det er nemlig ikke saadan nu, at man for den samme Pris frembringer den Produktion, som man gjorde i 1914—15, før Dyrtiden kom. Der skal bringes et Offer, enten det nu skal være i Form af længere Arbejdstid eller i Form af en Nedgang i Lønnen eller ved en Kombination af begge Dele. Naar Lovforslaget vedtages, er der ogsaa paa dette Omraade gennemført et Princip, som er analogt med, hvad man har krævet i andre Forhold fra Venstres Side, nemlig en Hjælp til Selvhjælp indenfor et rimeligt Tidsrum. Der ydes en Hjælp i en Krisetid, men den kan ikke ydes, medmindre vedkommende, enten det nu er en Institution, eller det er Enkeltpersoner, selv lider et Afsavn. Dette Princip sætter jeg meget stor Pris paa at faa gennemført.

Nu vil man maaske sige — det er i hvert Fald blevet sagt i Bladene i de sidste Dage —, at herved gaar man over til en Beskyttelsespolitik. Det er ingenlunde Tilfældet. Her er ikke Tale om at anlægge en toldpolitisk Linie i Retning af Beskyttelse, her er Tale om en Krisehjælp overfor disse bestemte Industrier, en Krisehjælp, som kan ydes, hvis de paagældende selv vil bringe Ofre. Det er ikke noget eftertragteligt for Venstre at blande sig i Arbejdsvilkaar og Arbejdsforhold, det er ikke noget, man ønsker i al Almindelighed, tværtimod ønsker vi, at Arbejdsvilkaarene skal gaa over til frie Former; det er kun paa dette Punkt, og fordi vi er kommet ind i ekstraordinære Forhold, Kriseforhold, hvorunder noget saadant er paakrævet, at vi gaar med til det.

Idet jeg i øvrigt slutter mig til, hvad den højtærede Finansminister og Indenrigsminister sagde ved Fremsættelsen af Lovforslaget, skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til en velvillig og hurtig Behandling.

Staaning: Dette Lovforslag er altsaa Resultatet af længere Tids private Forhand-